

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z wniosku A. Sp. z o.o. z siedzibą w W.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi we Wrocławiu  
z udziałem zainteresowanej B. S.  
o wydanie zaświadczenia w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw  
Publicznych w dniu 25 sierpnia 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego we  
Wrocławiu z dnia 21 listopada 2013 r., sygn. akt III AUa 1206/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z 21 listopada 2013 r., III AUa 1206/13 oddalił apelację A.Sp. z o.o. (wnioskodawca) od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 27 marca 2013 r., VIII U 2266/12 w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we Wrocławiu (organ rentowy) o wydanie zaświadczenia z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Sąd Apelacyjny orzekł, że spór w sprawie wymagał ustalenia, czy organ rentowy zasadnie przyjął, że zainteresowana B.S. podlegała francuskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych oraz czy zasadnie odmówiono wydania wnioskodawcy zaświadczenia, że w okresie od 16 czerwca 2011 r. do 29 czerwca 2011 r. zainteresowana podlegała polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Sąd drugiej instancji zważył, że w sprawie znajdują zastosowanie przepisy rozporządzenia Parlamentu i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. UE L z 2004 r., L166, s. 1 ze zm.) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. UE z 2009 r., L 284, s. 1 ze zm.). Sąd Apelacyjny powołując się na przepisy ww. rozporządzeń orzekł, iż decyzja organu rentowego odmawiająca wnioskodawcy wydania zaświadczenia dotyczącego ustawodawstwa właściwego potwierdzającego, że zainteresowana B.S. w okresie wykonywania pracy na terytorium Francji od 16 czerwca 2011 r. do 29 czerwca 2011 r. podlegała polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych jest prawidłowa, z przyczyn leżących po stronie zainteresowanego.

Sąd drugiej instancji przyjął, dzieląc stanowisko Sądu Okręgowego, że działalność wnioskodawcy w znacznej części odbywa się poza granicami Polski i to ta część działalności przynosi istotne zyski spółce. Średnie obroty spółki za granicą w analizowanym czasie wynosiły 81%. Za granicą było także zatrudnionych więcej pracowników (12 spośród ogólnej liczby 14 pracowników spółki). Sąd Apelacyjny podzielił także stanowisko Sądu pierwszej instancji, że to czynnik ekonomiczny, a w szczególności dochody spółki stanowią element decydujący przy określeniu miejsca prowadzenia normalnej działalności przedsiębiorstwa. Przyjąć zatem należy, że wnioskodawca nie prowadził znacznej działalności na terenie Polski.

Sąd Apelacyjny podkreślił także, że zainteresowana bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia nie podlegała ustawodawstwu polskiemu, gdyż jak wynika z niezakwestionowanych ustaleń dokonanych przez Sąd pierwszej instancji zainteresowana w okresie miesiąca poprzedzającego czas delegacji do pracy nie podlegała ubezpieczeniu społecznemu według ustawodawstwa polskiego. Zainteresowana była zarejestrowana jako bezrobotna w okresie od 18 stycznia 2010 r. do 30 marca 2010 r. Pobierała zasiłek od 26 stycznia 2010 r. do 3 marca 2010 r., następnie znów zarejestrowała się jako bezrobotna bez prawa do zasiłku od 31 października 2011 r., nie była członkiem rolniczych spółdzielni produkcyjnych

ani spółdzielni kółek rolniczych, nie prowadziła działalności pozarolniczej. Nie pobierała również żadnych świadczeń z ubezpieczenia społecznego, świadczeń socjalnych ani stypendiów, nie zrezygnowała także z zatrudnienia w związku z koniecznością sprawowania osobistej opieki nad chorym członkiem rodziny, nie pobierała również świadczeń pielęgnacyjnych. Zainteresowana nie spełniała zatem warunku niezbędnego do ustalenia jej podlegania w okresie oddelegowania ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych, określonego w art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 i art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Apelacyjny przyjął, że po stronie wnioskodawcy nie istnieją przesłanki warunkujące wydanie zaświadczenia A1, potwierdzającego objęcie pracownika delegowanego krajowym systemem ubezpieczeń społecznych.

Wnioskodawca zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości, zarzucając mu naruszenia prawa materialnego, tj. art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 w zw. z art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009.

Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania wnioskodawca powołał się na istnienie istotnego zagadnienia prawnego, dotyczącego wykładni pojęcia „podleganie ustawodawstwu Państwa Członkowskiego” i wskazania przesłanek koniecznych do spełnienia tego wymogu, a w szczególności odpowiedzi na pytanie czy wymóg ten zostaje spełniony przez osobę, która pomimo przerwy w zgłoszeniu do ubezpieczenia cały czas przebywała na terenie Polski i nie podlegała ustawodawstwu innego kraju oraz ustalenia wzajemnej relacji pojęć „podleganie ustawodawstwu” i „podleganie ubezpieczeniu”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania, ponieważ przedstawione we wniosku zagadnienie prawne zostało już rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy (postanowienia Sądu Najwyższego z 27 sierpnia 2013 r., II UK 160/13; z 20 maja 2015 r., II UK 395/14).

W wyroku z dnia 6 sierpnia 2013 r., II UK 116/13, Sąd Najwyższy stwierdził, że użyte w art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 oraz art. 14 ust. 1

rozporządzenia nr 987/2009 sformułowania „podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego” oznaczają posiadanie tytułu do podlegania przepisom prawa ubezpieczeń społecznych.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.